

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **CLEAN MANAGEMENT a. s.**, se sídlem Příkop 843/4, Brno, zastoupené JUDr. Ing. Zdeňkem Rajdou, advokátem se sídlem Příkop 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2016, č. j. 62 A 112/2013 - 321,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2010, č. j. 12744-15/2010-ERU, byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017356 pro výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně FVE Havřice (dále též „elektrárna“, či „výrobní elektrárna“). Elektrárna měla být umístěna mj. na pozemku p. č. 1085/2 v k. ú. Havřice (dále též „pozemek p. č. 1085/2“).

II.

[2] Dne 9. 12. 2013 doručil nejvyšší státní zástupce (dále též „žalobce“) Krajskému soudu v Brně žalobu podanou dle § 66 odst. 2 s. ř. s., ve které se domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí.

III.

[3] Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2015, č. j. 62 A 112/2013 - 198, bylo označené rozhodnutí o udělení licence zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení se závazným právním názorem.

[4] Uvedený rozsudek krajského soudu napadla osoba zúčastněná na řízení kasační stížností, které vyhověl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 153/2015 - 112. Nejvyšší správní soud postavil svůj zrušující rozsudek primárně na tom, že krajský soud odůvodnil zrušení rozhodnutí o udělení licence skutkově nepodloženým konstatováním, že elektrárna nebyla v době vyhotovení revizní zprávy (Zpráva o výchozí revizi ze dne 16. 11. 2010, kterou vypracoval revizní technik R. K., dále též „revizní zpráva R. K.“) dokončena. Uložil krajskému soudu, aby doplnil dokazování a následně posoudil, zda osoba zúčastněná na řízení prokázala splnění technických předpokladů pro udělení licence podle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „energetický zákon“). Pokud by krajský soud dospěl k závěru, že k jejich prokázání nedošlo, uložil mu Nejvyšší správní soud, aby pečlivě odůvodnil, proč se jedná o natolik závažnou vadu, že před principem dobré víry a právní jistoty je třeba upřednostnit zrušení rozhodnutí o udělení licence.

IV.

[5] Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2016, č. j. 62 A 112/2013 - 321, bylo opětovně zrušeno rozhodnutí o udělení licence. Krajský soud na základě provedeného dokazování zjistil, že ještě na začátku roku 2011 nebyly na jednom z pozemků, na kterém měla být elektrárna umístěna (pozemek p. č. 1085/2), umístěny konstrukce se solárními panely; pozemek byl prázdný. Toto zjistil krajský soud ze satelitních snímků zachycujících stav elektrárny k datu 2. 1. 2011 a k datu 14. 3. 2011 (které soudu v rámci řízení o žalobě předložil nejvyšší státní zástupce, který je získal od Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, jež v dané věci vede vyšetřování). Na tomto pozemku tedy elektrárna postavena nebyla a nelze proto dovozovat, že elektrárna byla dokončena v rozsahu požadovaném v žádosti o udělení licence. Předmětná revizní zpráva R. K. vyhotovená v listopadu 2011 se tedy nemohla vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně. Taková zpráva nemohla být podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení licence, neboť v plném rozsahu neprokazuje splnění technických předpokladů (§ 5 odst. 3 energetického zákona). Krajský soud rovněž žalovanému vytkl, že udělil licenci na celkový instalovaný výkon 1,89 MW, přestože bylo požadováno udělení licence v rozsahu 1,88 MW. Krajský soud se dále zabýval otázkou existence dobré víry žadatele (osoby zúčastněné na řízení) ve správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že osoba zúčastněná na řízení nebyla v pozici toho, kdo by nevěděl, resp. nemohl vědět, že je licence udělena v rozporu s právem. Osoba zúčastněná na řízení byla podrobně seznámena se stavem elektrárny. Byla mj. personálně propojena se společností NOBILITY SOLAR PROJECTS, a. s., která předmětnou elektrárnu stavěla. Předseda představenstva osoby na řízení zúčastněné (a současně místopředseda představenstva zhotovitele elektrárny) za zhotovitele jednal a na stavbě se vyskytoval. Pokud pak osoba zúčastněná na řízení předložila správnímu orgánu předmětnou revizní zprávu R. K. vztahující se k nedokončenému zařízení, nemohla být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Krajský soud se dále zabýval příčinou, mírou a povahou zjištěné nezákonnosti a dospěl k závěru, že předložení revizní zprávy, která se nevztahuje k celé dokončené elektrárně, je nutno považovat za vážné porušení zákona. Krajský soud uzavřel, že v licenčním řízení nebyly prokázány technické předpoklady pro udělení licence. Z výše uvedených důvodů rozhodnutí o udělení licence zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. a opětovně ho zavázal závazným právním názorem.

pokračování

V.

[6] Citovaný rozsudek krajského soudu napadla osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatel“) kasační stížností.

[7] Podle stěžovatele se krajský soud neřídil právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a to jak ve vztahu k technickým předpokladům ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona, tak i ve vztahu k dobré víře. Dále stěžovatel poukázal na absenci veřejného zájmu ve smyslu § 66 odst. 2 s. ř. s. Podle stěžovatele může nejvyšší státní zástupce podat žalobu pouze v případě, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno pod vlivem korupčního jednání; veřejný zájem nemůže být postaven na údajných ekonomických důvodech stěžovatele ohledně předpokládaných výnosů z provozování energetického zařízení při udělení licence na výrobu elektřiny v roce 2010. Žalobu je možné označit za populistickou a zjevně politicky motivovanou. Byl opomenut veřejný zájem na výrobě elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, který má svůj základ v závazcích vyplývajících z členství České republiky v EU, jakož i opomenuto právo na příznivé životní prostředí (čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Stěžovatel vytýkal krajskému soudu i to, že se zabýval žalobními námitkami nejvyššího státního zástupce stran revizní zprávy R. K., resp. dokončenosti zařízení. Takové námitky nebyly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby. Soud k nim neměl provádět ani žalobcem navržené důkazy (zejména satelitní snímky zachycující stav elektrárny k datu 2. 1. 2011 a 14. 3. 2011). Nad rámec uvedeného stěžovatel uvedl, že revizní zpráva R. K. byla způsobilým podkladem k prokázání technických předpokladů. Nebyly tedy dány důvody pro zrušení rozhodnutí o udělení licence. Stěžovatel splnil všechny podmínky pro udělení licence a závěry krajského soudu jsou nesprávné. Stěžovatel se dále v kasační stížnosti zabýval i udělováním licencí pro energetická zařízení. Obsáhle se věnoval i označování výkonu fotovoltaických elektráren. Mj. uvedl, že údaj uvedený v rozhodnutí o udělení licence je chybný. Neměl být uveden v jednotkách „watt“, ale v jednotkách „watt peak“. Stěžovatel rovněž brojil proti závěrům krajského soudu stran neexistence dobré víry. Skutečnost, že stěžovatel a zhotovitel díla (společnost NOBILITY SOLAR PROJECTS a. s.) jsou personálně propojenými subjekty, nemůže zvrátit fakt, že stěžovatel a zhotovitel díla jsou dvě samostatné právnické osoby. Stěžovatel i ve vztahu k dobré víře zdůraznil, že elektrárna byla dokončena. Dodal, že plně důvěřoval ve správnost revizní zprávy R. K., v jednání svého zmocněnce a v činnost orgánů veřejné správy. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel poukázal na nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatků jeho odůvodnění. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, popř. odmítnutí žaloby žalobce.

VI.

[8] Žalobce podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se plně ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Podle jeho názoru žaloba obsahovala žalobní tvrzení poukazující na nedokončenost elektrárny, resp. na vady revizní zprávy R. K. Tyto námitky pak krajský soud správně posoudil. Žalobce se dále vyjádřil k námitkám poukazujícím na splnění technických předpokladů a neshledal je důvodnými. Podle žalobce nebyly splněny všechny předpoklady pro udělení licence. K žádosti o udělení licence byl stěžovatel povinen přiložit pravdivé podklady. Jedním z podkladů je i revizní zpráva. Žalobce se dále obsáhle vyjádřil k povaze revizní zprávy, jakož i k důsledkům toho, pokud není předložena na dokončené energetické zařízení. Dospěl k závěru, že z takové zprávy nelze v licenčním řízení vycházet, což plně platí i pro nyní projednávanou věc. Krajský soud dospěl ke správným závěrům. Nedůvodné jsou podle žalobce i námitky zpochybňující dokazování před krajským soudem. Žalobce vyslovil souhlas i s argumentací krajského soudu ve vztahu k neexistenci dobré víry stěžovatele a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

VII.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pokud se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V intencích výše uvedeného nelze námitky uplatněné v kasační stížnosti považovat za nepřipustné. Nejvyšší správní soud se proto zabýval jejich důvodností.

[11] Soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákoným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů*

pokračování

skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí o udělení licence. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v námitkách, ve kterých zpochybňoval oprávnění nejvyššího státního zástupce podat předmětnou žalobu.

[15] Z obsahu soudního spisu krajského soudu vyplývá, že žaloba byla podána nejvyšším státním zástupcem na základě § 66 odst. 2 s. ř. s. V tomto ustanovení se uvádí, že „Žalobu je oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže ke jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.“

[16] Citované ustanovení bylo obsáhle vyloženo v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 128. Z něho vyplývají i odpovědi na námitky stěžovatele. Rozšířený senát v uvedeném usnesení mj. uvedl, že „Podle § 66 odst. 2 s. ř. s. je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže ke jejímu podání shledá závažný veřejný zájem. Důvodová zpráva k § 66 odst. 2 s. ř. s. k oprávnění nejvyššího státního zástupce podat žalobu, shledá-li závažný veřejný zájem, uvádí následující: Zvláštní žalobní legitimaci zákon svěřuje nejvyššímu státnímu zástupci k tomu, aby vlastním návrhem požadoval odstranění nezákonného rozhodnutí v delší lhůtě tam, kde pro to shledá závažný veřejný zájem a jiný způsob nápravy není možný. Může tu jít o případy nepřilíš časté, ale veřejnosti citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možno takové rozhodnutí odstranit. (důvodová zpráva k soudnímu řádu správnímu, sněmovní tisk PSP ČR č. 1080/0, 3. volební období, dostupný na www.psp.cz). Ze shora uvedeného plyne, že se jedná o zvláštní aktivní procesní legitimaci nejvyššího státního zástupce, jejímž účelem je chránit veřejný zájem (srov. § 1 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství). Nejvyšší státní zástupce má tedy právo podat žalobu, právní úprava nicméně stanoví, že ke jejímu podání musí shledat závažný veřejný zájem. Tím se jeho právo k podání žaloby liší od veřejného ochránce práv (§ 66 odst. 3 s. ř. s.), který musí pro podání žaloby závažný veřejný zájem před soudem tvrdit i prokázat. Touto podmínkou se nejvyšší státní zástupce odlišuje rovněž od žalobců podle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s., kteří hájí své vlastní zájmy proti tvrzenému zásahu do veřejných subjektivních práv, čímž není dotčeno, že co do důsledků jejich aktivity a ochrana vlastních subjektivních práv napomůže též sjednání ochrany veřejného zájmu (srov. Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, str. 579). Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom dovodila, že úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, je vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci, nepodléhá přezkumu správními soudy. Je tedy na žalobci, aby svého práva využíval pouze v případech, kdy to vyžaduje závažný veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006-70, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS). Soud se proto věcně zabývá každou žalobou nejvyššího státního zástupce, která jinak splňuje obecné náležitosti a byla podána v tříleté žalobní lhůtě (§ 72 odst. 2 s. ř. s.).“

[17] Z výše uvedených důvodů se krajský soud nemohl zabývat otázkou, jaké byly důvody nejvyššího státního zástupce k podání předmětné žaloby (stěžovatel dovozoval, že žaloba byla podána z ekonomických, politických a populistických důvodů). To stejné platí i pro argumentaci stěžovatele, že nejvyšší státní zástupce měl podat žalobu ve všech případech, ve kterých mu byl

zaslán podnět k podání žaloby, a nikoliv pouze v případě stěžovatele. Zdejší soud pouze v obecné rovině dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že nejvyšší státní zástupce podal žalobu ve veřejném zájmu v řadě dalších podobných případů, přičemž rozhodnutí krajských soudů byla napadena kasačními stížnostmi, kterými se zabýval Nejvyšší správní soud (některé z rozsudků jsou zmiňovány i dále). S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že by nejvyšší státní zástupce mohl žalobu podat pouze za situace, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno pod vlivem korupčního jednání, resp. za situace, že správní orgán již využil všech prostředků ochrany podle správního řádu. Takový závěr nelze na základě § 66 odst. 2 s. ř. s. a uvedené judikatury učinit. Zdejší soud nikterak nepopírá ani stěžovatelem akcentované právo na příznivé životní prostředí ve smyslu čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, v daném případě však byla posuzována otázka, zda byly či nebyly splněny podmínky pro zrušení předmětného rozhodnutí o udělení licence, a nikoliv to, zda bylo či nebylo porušeno právo na příznivé životní prostředí. Soud nepochybně ani to, že výroba elektřiny z obnovitelných zdrojů energie má svůj základ i v závazcích ČR vyplývajících z členství v EU. Ani to však nevyvolává nemožnost nejvyššího státního zástupce podat žalobu ve veřejném zájmu. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit stěžovateli, že žaloba měla být odmítnuta. Krajský soud nepochybil, pokud žalobu věcně projednal.

[18] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud se neměl zabývat žalobními námitkami poukazujícími na nedostatky revizní zprávy R. K., resp. na nedokončenost energetického zařízení, neboť tyto nebyly uplatněny v tříleté lhůtě pro podání žaloby.

[19] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Součástí soudního spisu krajského soudu je žaloba nejvyššího státního zástupce, která byla krajskému soudu doručena dne 9. 12. 2013, tedy v rámci tříleté lhůty pro podání žaloby (§ 66 odst. 2 s. ř. s. a § 72 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce v žalobě uplatnil řadu žalobních bodů. Mj. poukazoval na nesplnění podmínek pro udělení licence ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona a na vady licenčního řízení. Konkrétně poukazoval na vady revizní zprávy R. K., na rozpory mezi touto zprávou a dalšími podklady a z toho plynoucí nemožnost vycházet z revizní zprávy. Rovněž v žalobě poukazoval na nedostatečně zjištěný stav věci a nezjištění veškerých okolností důležitých pro ochranu veřejného zájmu (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Jak dále vyplývá ze soudního spisu, uvedené žalobní námitky žalobce v průběhu soudního řízení podrobněji konkretizoval (zejména ve vztahu k nemožnosti vycházet z předmětné revizní zprávy, resp. ve vztahu k nesplnění technických předpokladů), přičemž pro podporu svých tvrzení předložil a navrhl soudu řadu důkazů vč. snímků zachycujících nedokončenost elektrárny v době udělení licence. Podrobněji viz dále.

[20] S ohledem na takto koncipovanou žalobu nelze krajskému soudu vytýkat, že se v rámci soudního přezkumu zabýval předmětnou revizní zprávou, resp. otázkou, zda lze na jejím základě dovozovat splnění technických předpokladů ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že smyslem uvedení žalobních bodů je ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat. Za žalobní bod je možno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Nutno dodat, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je možno žalobní bod konkretizovat i po uplynutí lhůty pro podání žaloby, přičemž žalobce není limitován ani z hlediska předkládání důkazů ke svým žalobním tvrzením. Pro podporu výše uvedeného srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015,

pokračování

č. j. 7 As 195/2015 - 22, ze dne 15. 9. 2011, č. j. 8 As 26/2010 - 89, ze dne 18. 8. 2010, č. j. 2 As 28/2010 - 103, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91, ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 As 43/2004 - 95, jakož i nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 236/99. Krajský soud tedy nepochybil, pokud se zabýval uvedenými žalobními námitkami.

[21] Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu, že nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, který byl obsažen ve zrušujícím rozsudku (ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 153/2015 - 112).

[22] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku svůj právní závěr shrnul tak, že „Na krajském soudu proto v novém řízení bude, aby doplnil dokazování a následně posoudil, zda stěžovatel prokázal splnění technických předpokladů pro udělení licence podle ust. § 5 odst. 3 energetického zákona. Dospěje-li k závěru, že k jejich prokázání nedošlo, (...) pečlivě odůvodní, proč se jedná o natolik závažnou vadu, že před principem dobré víry a právní jistoty je třeba upřednostnit zrušení rozhodnutí o udělení licence.“

[23] Jak vyplývá z rozsudku krajského soudu (ze dne 2. 6. 2016, č. j. 62 A 112/2013 - 321), ten se důkladně zabýval splněním uvedených předpokladů a dospěl k tomu, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré předpoklady, neboť předložená revizní zpráva nebyla způsobilá technické předpoklady prokázat. Neprokázaní technických předpokladů k datu udělení licence je přitom dostatečně závažným zjištěním, které indikuje důvodné pochybnosti o tom, zda napadené rozhodnutí mělo být vůbec vydáno. Zároveň se jednalo o vadu, kterou nebylo možno odstranit při řízení u krajského soudu; neexistuje totiž způsob, jakým by osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) mohla zpětně prokázat splnění technických předpokladů. Tyto závěry krajský soud v rozsudku odůvodnil následovně:

„Z výše citovaných ustanovení § 5 odst. 3 a § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. plyne, že v licenčním řízení je žadatel o licenci povinen doložit splnění technických předpokladů příslušným aktem stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. (...) Soud tedy zjišťoval dokončenost elektrárny k datu provedení revize. K tomu provedl důkaz satelitními fotografiemi předmětné elektrárny předloženými žalobcem, které byly podle žalobce pořízeny ve dnech 2.1.2011 a 14.3.2011, úředním záznamem vyhotoveným vrchním komisařem kpt. H., výpisem z katastru nemovitostí k pozemku parc.č. 1085/2 v k.ú. Havříce a ortofotomapou aktuální situace elektrárny, z nichž vyplynulo, že v době pořízení satelitních snímků se na pozemku p. č. 1085/2 nenacházely konstrukce se solárními panely (pozemek byl prázdný), zatímco na aktuálním snímku z ortofotomapy (byť není přesně známa doba jeho pořízení) se tam nachází 5 řad solárních panelů. Soud přitom nemá důvod zpochybňovat datum pořízení satelitních snímků, neboť byly předloženy policií a žalobcem (tj. nejvyšším státním zástupcem), kteří nemají žádný důvod (ani zájem) předkládané důkazní návrhy jakkoli pozměňovat či dokonce falšovat. Současně osoba na řízení zúčastněná ve svém zpochybnění data pořízení předmětných snímků neuvedla nic konkrétního a ani nenavrhl žádný důkaz, který by datum pořízení těchto snímků mohl zpochybnit. Z uvedeného je tedy zřejmé, že na začátku roku 2011 se na pozemku parc.č. 1085/2 v k.ú. Havříce, na němž se podle rozhodnutí o udělení licence i podle rozhodnutí stavebního úřadu měla elektrárna nacházet, solární panely umístěny nebyly, zatímco později se na tomto pozemku panely nacházely. Tuto skutečnost potvrdila i osoba na řízení zúčastněná, která k tomu uvedla, že „maximálně“ mohlo dojít k přeskládání panelů. Nebyla však schopna uvést, kdy k takovému přeskládání mělo dojít, ani které panely, resp. panely ze které části elektrárny, byly přeskládány. A to ani jednatel osoby na řízení zúčastněné, kterému byl dán prostor u jednání soudu přímo nad satelitním snímkem elektrárny, a opakovaně byl k údajnému přesunu panelů tážán. Jednatel nakonec uvedl, že k přesunu panelů mohlo dojít na přelomu let 2010 a 2011, nebyl však schopen uvést, odkud byly panely přesouvány. Takové vysvětlení zdejší soud nepovažuje za důvěryhodné, neboť podle snímku z března 2011 se na předmětném pozemku panely ještě nenacházely. Nevěrohodnost tohoto vysvětlení podtrhuje i to, že během soudního řízení osoba na řízení zúčastněná uvedla, že nebylo třeba elektrárnu realizovat na všech pozemcích, na kterých byla povolena, neboť byly dodány panely o větším výkonu. Ing. K.

(stavbyvedoucí) při podání vysvětlení také výslovně uvedla, že k první větší výměně panelů došlo až v roce 2015, kdy se měnilo 82 panelů. O tom, že by mělo dojít k přesouvání panelů, osoba na řízení zúčastněná nikdy během řízení nebovořila. K prokázání svého nekonkrétního tvrzení (o přesunu panelů) přitom osoba na řízení zúčastněná ani nenavrhl žádný důkaz či nepožádala o lhůtu, aby se je mohla pokusit konkretizovat. (...) Revizní zpráva R. K. z roku 2010 se tedy nevztahovala k celé fotovoltaické elektrárně, neboť tu část elektrárny, která se nyní nachází na pozemku p. č. 1085/2, revizní technik vůbec nerevidoval ani neprohlédl, neboť tato část nebyla v roce 2010 postavena. Soud je přitom toho názoru, že revizní technik musí před zpracováním revizní zprávy elektrárnu prohlédnout. Zpráva o revizi se pak musí vztahovat „k celému energetickému zařízení, a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2015 ve věci sp.zn. 7 As 204/2015). Tak tomu v daném případě nebylo. Důležitost revizní zprávy ve vztahu k udělení licence zdůraznil opakovaně i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 3.12.2015 ve věci sp.zn. 9 As 19/2015, kde uvedl, že „zpráva o výchozí revizi je tedy jeden ze dvou dokumentů prokazujících splnění technických předpokladů, jenž má ze své povahy osvědčit technický stav věci a bezpečnost budoucího provozu. Podle kasacího soudu je tedy velmi podstatné, zda údaje uvedené ve zprávě o výchozí revizi odpovídají skutečnosti a zda zpráva osvědčuje bezpečnost fotovoltaické elektrárny ve skutečné podobě“. V rozsudku ze dne 17.2.2016 ve věci sp.zn. 9 As 256/2015 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „již samotné zjištění, že revizní technik, který podepsal revizní zprávu (...) ve skutečnosti před sepsáním revizní zprávy elektrárnu fyzicky nezkontroloval, revizní zprávu zpochybňuje. Na základě takové revizní zprávy nebylo možno vydat rozhodnutí o udělení licence“. (...) Taková zpráva nemohla být tedy podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení licence, neboť neprokazuje technickou způsobilost žadatele o licenci. Ta nebyla prokázána ani v řízení před zdejší soudem.“

[24] S ohledem na učiněná zjištění se pak krajský soud v rozsudku zabýval i otázkou dobré víry stěžovatele. K tomu krajský soud uvedl zejména následující:

„Krajský soud je přitom toho názoru, že ohledem na to, že to byl právě žadatel o licenci (osoba na řízení zúčastněná), kdo předkládal předmětnou revizní zprávu R. K., nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Musel totiž vědět, v jakém stavu se k datu zpracování revizní zprávy elektrárna nachází (tj. že minimálně na pozemku p. č. 1085/2 v k.ú. Havříce není dokončena) a nemohl tedy oprávněně předpokládat, že předmětná revizní zpráva je zpracována řádně. K otázce dobré víry se přitom vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.2.2016 ve věci sp.zn. 9 As 256/2015, kde v bodech 173 a 174 uvedl, že je věci žadatele o licenci, aby si zajistil řádné doklady, kterými podkládá svou žádost. Je věcí žadatele, aby si vybral revizního technika a aby nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy, ale aby důsledně vyžadoval řádný postup revizního technika. Podle Nejvyššího správního soudu je třeba trvat na tom, aby žadatel přijal přiměřená opatření, která jej mohou vést k důvodnému předpokladu, že jím předkládaná revizní zpráva netrpí vadami. V případě právě posuzovaném tedy nelze dobrou víru sledovat, neboť žadatel o licenci nemohl s ohledem na stav elektrárny (její nedokončenost) důvodně předpokládat, že se jedná o revizní zprávu řádnou, která by se vztahovala k celé elektrárně. Právě uvedené podle zdejšího soudu platí v posuzované věci tím spíše za situace, kdy osoba zúčastněná na řízení (jako žadatel o licenci) byla personálně propojena se společností NOBILITY SOLAR PROJECTS, a.s., která předmětnou elektrárnu stavěla. Předseda představenstva osoby zúčastněné na řízení (Lubomír Bureš) byl v rozhodnou dobu (v roce 2010) též místopředsedou představenstva společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a.s. a člen představenstva osoby na řízení zúčastněné Ing. M. C. byl v rozhodnou dobu členem představenstva společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a.s. Současně Lubomír Bureš jako místopředseda společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a.s. uzavíral za zhotovitele subdodavatelské smlouvy na výstavbu jednotlivých částí předmětné elektrárny (např. smlouvu o dílo ze dne 2.11.2010 se společností MOEL s.r.o., smlouvu o dílo ze dne 15.9.2010 se společností Extra NET s.r.o. nebo smlouvu o dílo ze dne 10.9.2010 se společností EEIKA Brno, s.r.o.) a dokonce za zhotovitele přebíral části stavby (např. protokol o předání a převzetí stavby ze dne 26.11.2010). Nelze tedy soubhlasit s tím, že by nebyl o realizaci stavby elektrárny informován. Materiálně vzato tedy na osobu zúčastněnou na řízení nelze nablížit jako na osobu, jež by převzala dílo včetně veškeré dokumentace skutečně „na klíč“. I proto je nade vše pochybnost zřejmá, že osoba na řízení zúčastněná si byla vědoma toho, v jakém stavu se elektrárna k datu zpracování revizní zprávy nachází, a

pokračování

nemohla tedy oprávněně předpokládat, že předmětná revizní zpráva je zpracována řádně. Shora uvedené tedy vylučuje, aby osoba zúčastněná na řízení v nyní posuzované věci byla v pozici toho, kdo by „nevěděl a ani nemohl vědět“, že je licence udělena v rozporu s právem a nemůže tedy být v dobré víře v zákonnost napadeného rozhodnutí. Nelze tedy chránit její dobrou víru ani právní jistotu. Zřejmý nedostatek dobré víry na straně osoby zúčastněné na řízení podle zdejšího soudu plyne i z toho, že bylo v řízení před žalovaným předloženo pozměněné rozhodnutí o zkušebním provozu, z něhož byl úmyslně odstraněn údaj o počtu nainstalovaných panelů. Za této situace nemohla dobrou víru osoby zúčastněné na řízení založit doba, která uplynula od vydání přezkoumávaného rozhodnutí, ani „systémové selhání“ žalovaného, neboť osoba na řízení zúčastněná věděla, že je předkládána revizní zpráva, která byla zpracována v době, kdy elektrárna ještě nebyla dokončena. Tuto vědomost měla od okamžiku zpracování revizní zprávy (tj. od listopadu 2010). Pokud jde o příčinu, míru a povahu zjištěné nezákonnosti, které uložil Nejvyšší správní soud soudu zdejšímu vážít, tak nepředloženi řádné revizní zprávy, resp. revizní zprávy, která by se nevztahovala k celé dokončené elektrárně, považuje zdejší soud za vážné porušení zákona. Revizní zpráva má v souladu s § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. osvědčovat bezpečnosti práce s elektrickým zařízením (tj. že zařízení není pro osoby, které s ním přicházejí do styku, nebezpečné). (...) Soud má tedy za to, že osoba na řízení zúčastněná nebyla v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence a nelze tedy jinak, než zrušit rozhodnutí o udělení licence, neboť v licenčním řízení nebyly prokázány technické předpoklady pro udělení licence.“

[25] Na základě provedené rekapitulace rozsudku krajského soudu lze tedy konstatovat, že krajský soud postupoval v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl obsažen ve zrušujícím rozsudku. Krajský soud se řádně zabýval otázkou, zda stěžovatel prokázal splnění technických předpokladů pro udělení licence. Z důvodu, že dospěl k tomu, že tyto předpoklady splněny nebyly, zabýval se i otázkou dobré víry a právní jistoty ve smyslu shora citovaného rozsudku zdejšího soudu. Krajskému soudu tedy nelze vytknout nerespektování závazného právního názoru.

[26] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel vytýkal krajskému soudu jeho závěry o nesplnění technických předpokladů ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona. Stěžovatel je názoru, že prokázal technické předpoklady ve smyslu citovaného ustanovení. Nebyly tedy dány důvody pro zrušení rozhodnutí o udělení licence.

[27] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel doručil žalovanému dne 22. 10. 2010 žádost o udělení licence pro výrobu elektřiny. Tato výroba elektřiny (energetické zařízení) měla být umístěna i na předmětném pozemku p. č. 1085/2.

[28] Podle § 2 odst. 2 písm. a) energetického zákona se výrobou elektřiny rozumí „energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení.“

[29] Podle § 3 odst. 3 věta první energetického zákona mohou za podmínek stanovených tímto zákonem fyzické či právnické osoby podnikat pouze na základě licence udělené Energetickým regulačním úřadem.

[30] Podle § 5 odst. 3 věta první energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, „musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti.“

[31] Finanční a technické předpoklady byly v rozhodnou dobu upraveny ve vyhlášce č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 426/2005 Sb.“). Podle § 9 citované vyhlášky technické předpoklady prokazoval žadatel u nových energetických zařízení mj. zprávou o revizi.

[32] Povinností žadatele tedy bylo prokázat, že splňuje předpoklady ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona. Povahou podkladů předkládaných v licenčním řízení se zabýval Nejvyšší správní soud již dříve, srov. např. rozsudek ze dne 15. 6. 2016, č. j. 7 As 331/2015 - 136, v němž uvedl, že „*Je nepochybně veřejným zájmem, aby v licenčních řízeních k výkonu natolik náročné činnosti (včetně nemalých pořizovacích nákladů) jako je výroba elektrické energie, povolovaných navíc na relativně dlouhou dobu, byly předkládány podklady, které skutečně mohou osvědčovat to, co je v nich uvedeno.*“ Judikatura tedy dovozuje, že se musí jednat o podklady, které dosvědčují skutečný stav věci. Z logiky věci takový stav nemohou osvědčovat neúplné, nepravdivé či dalšími vadami trpící podklady. Na základě takových podkladů by nebylo možno naplnit zásadu materiální pravdy, jejímž účelem je, aby správní rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Tuto argumentaci nepřímou podporuje i to, že pozdější právní úprava předpokládá, že revizní zpráva může být nahrazena znaleckým posudkem. Povinností znalce je vykonávat znaleckou činnost řádně (srov. § 8 a násl. zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, jakož i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2013, sp. zn. 28 Cdo 527/2013, či ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3225/2013), přičemž neúplný, nepravdivý posudek vyvolává (vedle možných trestněprávních konsekvencí – § 346 trestního zákona) i jeho nepoužitelnost v řízení, v němž byl vyžádán.

[33] Z důvodu, že i revizní zpráva je v licenčním řízení jedním z podkladů rozhodnutí (prokazuje se jí splnění technických předpokladů – viz § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb.), lze na ni bezpochyby vztáhnout výše uvedené požadavky. Ostatně to potvrzuje i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu:

[34] Např. v rozsudku ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 19/2015 - 141, zdejší soud uvedl, že „zpráva o výchozí revizi je tedy jeden ze dvou dokumentů prokazujících splnění technických předpokladů, jenž má ze své povahy osvědčit technický stav věci a bezpečnost budoucího provozu. Podle kasačního soudu je tedy velmi podstatné, zda údaje uvedené ve zprávě o výchozí revizi odpovídají skutečnosti a zda zpráva osvědčuje bezpečnost fotovoltaické elektrárny ve skutečné podobě.“

[35] V rozsudku ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 30/2015 - 70, pak zdejší soud obdobně konstatoval, že „Podle kasačního soudu je tedy velmi podstatné, zda údaje uvedené ve zprávě o výchozí revizi odpovídají skutečnosti a zda zpráva osvědčuje bezpečnost fotovoltaické elektrárny ve skutečné podobě. Jestliže vznikly pochybnosti o tom, zda se revizní zpráva vztahuje k energetickému zařízení v podobě deklarované ve smlouvě o dílo (zejména počet a složení jednotlivých panelů), tedy v podobě, v jaké měla být elektrárna vystavěna, pak bylo povinností správního orgánu a soudu tyto pochybnosti rozptýlit. Žalovaný za této situace nebyl oprávněn licenci udělit.“

[36] Podpůrně je možno poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 114/2015 - 36, jakož i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 As 256/2015 - 229, podle něhož „Revizní technik pak svým podpisem na revizní zprávě stvrzuje jak závěr revizní zprávy, tak řádnost všech postupů při jejím zpracování. Tímto způsobem je revizní technik spoluodpovědný za náležité zjištění skutkového stavu ve správním řízení. (...) Revizní zpráva ve vztahu k technické způsobilosti (bezpečnosti) slouží jako podklad pro zjištění skutkového stavu, který pak již nemusí být pravidelně prověřován správním orgánem. Z tohoto důvodu je nutno mít na revizní zprávu i formální požadavky, které zastrešují materiální požadavky na revizi. Logickým požadavkem na revizní zprávu je, aby byla zpracována revizním technikem, a to včetně všech podstatných měření a prověření na místě samém. (...) Již samotné zjištění, že revizní technik, který podepsal revizní zprávu, z níž není nijak patrné, že by při revizi spolupracoval s kýmkoli jiným, ve skutečnosti před sepsáním revizní zprávy elektrárnu fyzicky nezkontroloval, revizní zprávu zpochybňuje. Na základě takové revizní zprávy nebylo možno vydat rozhodnutí o udělení licence. (...) Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že i v případě, že by se prokázalo, že měření pod napětím nebylo možno v rámci revize provést, neznamená to, že lze zcela rezignovat na revizní

pokračování

činnost, kterou lze provést i bez napětí. Reviznímu technikovi, který revizní zprávu podepsal, nic nebránilo v tom, aby před vypracováním revizní zprávy provedl kontrolu zapojení zařízení dle projektové dokumentace, vizuální prohlídku a měření, která lze provést bez připojení na napětí. I právě vyjmenované činnosti mají vypovídací hodnotu o bezpečnosti elektrárny a lze trvat na jejich provedení. Zodpovědné je však nelze provést, aniž by revizní technik elektrárnu fyzicky zkontroloval. Za korektní Nejvyšší správní soud považuje tuto citaci z usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 1. 2015, č. j. 3 To 112/2014 - 3777, kterou použil krajský soud: „Na rozdíl od argumentace obhajoby zastává vrchní soud názor, že i v rámci tebejší situace, kdy nemohla být provedena měření pod napětím, měla být provedena alespoň kontrola projektové dokumentace, ověření, že instalovaná zařízení jsou v souladu s projektem, kontrola protokolů, které jsou součástí dodávky jednotlivých zařízení, a na místě stavby pak vizuální prohlídka instalovaných zařízení a jejich měření a zkoušení, které je proveditelné ještě před připojením na napětí.“ (...) V řízení před žalovaným tak nebylo prokázáno splnění technických předpokladů a z tohoto důvodu neměla být udělena licence. (...) Uvedené je vázáno na zcela logickou podmínku, že znalec musí technické parametry (bezpečnost) elektrárny posoudit způsobem srovnatelným, jakým je to požadováno po revizním technikovi. (...) Povaha řízení o udělení licence k výrobě elektřiny je taková, že se před vydáním licence zkoumá aktuální stav zařízení. V takovém řízení proto není problém předložit doklady osvědčující bezpečnost, které byly zpracovány k tomu kvalifikovanými osobami, jež zařízení fyzicky zkontrolovaly před vydáním dokladu, kterým se má bezpečnost osvědčovat. Nejvyšší správní soud proto považuje fyzickou kontrolu na samotném zařízení, která předchází posouzení bezpečnosti takového zařízení, za integrální součást prověření bezpečnosti zařízení, na které je nutno v řízení o udělení licence trvat.“

[37] Rovněž je možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 As 173/2015 - 71, ve kterém se mj. uvádí, že „Na záběrech špice stěžovatelčiny elektrárny pořízených dne 23. 12. 2010 je patrné, že panely jsou na kovových konstrukcích již osazeny. Některé dráty pod panely však nejsou uprostřed řady panelů propojeny a jejich konce zde pouze volně visí. I zde zdejší soud souhlasí s krajským soudem, že jde o doklad nedokončenosti stěžovatelčiny elektrárny. (...) Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že hodnocení dokončenosti elektrárny by v nynějším případě představovalo odbornou otázku, k jejímuž hodnocení není soud odborně vybaven. I laikovi je zjevné, že kovové konstrukce, které dělníci teprve sestavují a na nichž ještě nejsou ani položeny solární panely, představují nedokončenou solární elektrárnu. V tomto stavu se špice na stěžovatelčině elektrárně nacházela dne 20. 12. 2010. Co se týče 23. 12. 2010, není třeba zvláštních odborných znalostí k tomu, aby soud zhodnotil, že vzájemně nepropojené dráty visící pod panely umístěnými uprostřed řady panelů bylo třeba vzájemně zapojit, aby byla elektrárna dokončena. Ostatně na jiných řadách panelů v areálu, ať již patřily stěžovatelce či ne, byly tyto dráty vzájemně propojeny. Přisvědčit nebylo možno ani stěžovatelčinu tvrzení, že nepropojení některých panelů mohlo být dáno např. probíhajícími zkouškami zajišťovanými odborně způsobilými osobami. V kontextu zjištění, že dne 20. 12. 2010 byly na části stěžovatelčiny elektrárny instalovány kovové konstrukce, které pak byly ke dni 23. 12. 2010 osazeny panely, z nichž však ne všechny byly propojeny, je zřejmé, že nešlo o zkoušky, ale že šlo o nedokončení prací, které krátce před 23. 12. 2010 na elektrárně probíhaly. (...) Na tomto místě může Nejvyšší správní soud shrnout, že neshledal nejmenšího pochybení na hodnocení krajského soudu, který dospěl k tomu, že část stěžovatelčiny elektrárny (její jižní část, špice) byla ke dni 20. 12. 2010 ve stavu rozestavenosti a i stav této části elektrárny ke dni 23. 12. 2010 vzbuzoval zřejmé pochybnosti o dokončenosti. (...) Stěžovatelka si musela být vědoma toho, že revizní zpráva, ve které se uvádí, že „[b]yla provedena kompletní elektroinstalace fotovoltaických panelů, jejich zapojení do DC string boxů a propojení s rozvodnou S2“, nemohla popisovat stav ke dni provedení revize. Vzhledem k tomu, že stěžovatelčina elektrárna byla v části označované jako špice budována 20. 12. 2010, nemohla stěžovatelce svědčit dobrá víra v to, že jí byla licence udělena dne 26. 11. 2010 po právu. V nynějším případě byly prokázány velmi zásadní vady správního rozhodnutí a stěžovatelce nespědí dobrá víra, proto bylo namíste napadené správní rozhodnutí zrušit.“

[38] Opomenout nelze ani rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 7. 2016, č. j. 9 As 74/2016 - 254, podle kterého „Pokud jde o rozpor protokolu ze dne 25. 11. 2010 s rozhodnutím o povolení zkušební provozu ze dne 29. 11. 2010, je třeba konstatovat, že stav elektrárny popsany v tomto rozhodnutí ke dni vydání daného rozhodnutí není pro posouzení této věci podstatný. Rozhodující je datum

23. 11. 2010, kdy měl revizní technik dokončit revizní prohlídku a sepsat revizní zprávu. K tomuto datu měla být elektrárna dle tvrzení revizního technika (vyplývajícího z jeho výpovědi i z revizní zprávy) i dle tvrzení stěžovatelky zcela dokončena. V rozporu s těmi tvrzeními je však protokol ze dne 25. 11. 2010, v němž je konstatováno, že elektrárna byla tohoto dne dokončena pouze z části. Tomu odpovídá nejen popis výsledků obhlédání stavby na str. 2 protokolu, ale i informace o tom jak bude postupně zabavován zkušební provoz na lokalitě B, tedy v závislosti na dokončení osazování technologie a provedení příslušných revizních zpráv, obsažený na str. 4 protokolu. Při tom stěžovatelka ani netvrdila, že by ve dnech 23. 11. – 25. 11. došlo k jakékoli manipulaci s již nainstalovanými panely tak, aby 25. 11. byla osazena pouze jejich část, což by ostatně zpochybňovalo použitelnost vystavené revizní zprávy. Rozhodně nelze vyloučit, že by v mezidobí byla elektrárna osazena chybějícími panely a dané rozhodnutí by tak již odráželo její aktuální stav. Takové úvaže ostatně koresponduje podané vysvětlení Bc. P., podle něhož byla dne 25. 11. 2010 elektrárna v takovém stavu rozpracovanosti, že do 29. 11. 2010 mohlo být vše dokončeno. Pravdivost a věrohodnost revizní zprávy tak nemůže být dovozována z rozhodnutí ze dne 29. 11. 2010, které stav existující k 23. 11. 2010 nijak neosvětluje. Takto zjištěnou nevěrohodnost navíc zásadním způsobem podtrhuje a doplňuje zejména fakt, že revizní technik v každé ze dvou prvních verzí revizní zprávy popsal kompletní energetické zařízení, které měl dle svého tvrzení revidovat, při podání vysvětlení pak dokonce vypověděl, že revidoval energetické zařízení jako takové, tedy vlastní FVE panely, dále jejich zapojení do rozvodových skříní a do střídačů. Toto všechno bylo dle jeho vyjádření hotovo, řádně namontováno a zapojeno. Kdyby věděl, že je něco v nepořádku, že chybí nějaké panely, nemohl by zařízení revidovat. Tato tvrzení a ve svém důsledku i text revizních zpráv vyvrací protokol ze dne 25. 11. 2010, z něhož vyplývá, že v době provedení místního šetření byly v lokalitě B umístěny a zapojeny tři trafostanice a osazena část fotovoltaických panelů a technologie. Je tedy zcela evidentní, že v době provedení revize (15. 11. - 23. 11. 2010) nemohla být v rozporu s tvrzeními revizního technika v revizní zprávě a při podání vysvětlení elektrárna zcela osazena FVE panely. Uvedené skutečnosti činí revizní zprávu, z níž vyšel žalovaný při rozhodování o změně licence zcela nevěrohodnou. Fakt, že revizní technik evidentně v revizní zprávě uvedl nepravdivé informace ohledně stavu revidované elektrárny, považuje soud za zcela klíčový pro své rozhodnutí. Zásadní roli ve zjištění skutkového stavu tak sebrala revizní zpráva ze dne 23. 11. 2010 předložená v licenčním řízení k rozhodnutí o změně licence žalovanému, a protokol ze dne 25. 11. 2010, které si vzájemně odporují. Zatímco revizní zpráva byla dle revizního technika a dle tvrzení stěžovatelky vyhotovena v době, kdy bylo energetické zařízení kompletní, protokol ze dne 25. 11. 2010 uvádí, že dokončená je pouze část energetického zařízení. Tento rozpor se nepodařilo žádným způsobem vyvrátit nebo vysvětlit, a proto představuje zásadní důvod, pro který soudy shledaly revizní zprávu nevěrohodnou. Mimo další s tím související nejasnosti jsou v ní totiž objektivně uvedeny nepravdivé informace. Taková revizní zpráva nemůže představovat řádný podklad pro rozhodnutí žalovaného.“

[39] Logice výše uvedeného pak odpovídá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 As 204/2015 - 66, ve kterém zdejší soud mj. uvedl, že „zpráva o výchozí revizi se musí vztahovat k celému energetickému zařízení, a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí. Připuštění jiného názoru by mohlo vést k nežádoucímu stavu, kdy by Úřad mohl udělit licenci k provozování zařízení i za situace, kdy by nebylo zcela jisté, zda všechny jeho součásti splňují požadavky pro bezpečný provoz. Uvedený závěr má oporu v energetickém zákonu a vyhlášce o podmínkách udělování licencí. Znění technických norem ČSN, není pro posouzení této otázky relevantní. Rovněž není podstatné, zda má či nemá revizní technik povinnost kontrolovat, zda a jakými solárními panely je energetické zařízení osazeno, jelikož to nemá vliv na závěr, že revize musí být prováděna až poté, co je energetické zařízení kompletní. (...) Správní orgán I. stupně však zjistil při obhlédání energetického zařízení dne 30. 12. 2010, že toto zařízení nebylo z více než 80 % osazeno solárními panely. S ohledem na ust. § 50 odst. 3 správního řádu byl správní orgán I. stupně oprávněn tento důkaz hodnotit podle své úvahy spolu se všemi důkazy, které stěžovatel předložil v průběhu správního řízení, a dospěl tak k závěru, že energetické zařízení není ani dokončené, ani není prokázána jeho bezpečnost.“

[40] Konečně je možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 132/2015 - 102, v němž se uvádí, že „Nad rámec výše zmíněného

pokračování

Nejvyšší správní soud dodává, že povinnost žadatele o licenci předložit žalovanému revizní zprávu týkající se celého energetického zařízení plyne již ze samotného smyslu a účelu ustanovení § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb., kterým je poskytnout žalovanému dostatečné podklady pro to, aby mohl posoudit, zda může udělit souhlas s provozováním energetického zařízení, pro které je licence udělována. Je nepochybné, že licence je ze strany žalovaného udělována k provozování energetického zařízení jako celku. Přípuštění názoru, že prokázání zajištění bezpečnosti práce pouze ve vztahu k části zařízení je pro účely udělení licence dostatečné, by dle názoru zdejšího soudu mohlo vést k nežádoucímu stavu představujícímu možnost žalovaného udělit licenci k provozování zařízení i za situace, kdy není zcela jisté, zda všechny jeho součásti ve svém vzájemném propojení splňují požadavky pro bezpečný provoz. Tento závěr ostatně vyplývá i ze znaleckého posudku Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 8. 7. 2013 (viz č. l. 148 soudního spisu), v němž je na otázku, zda lze provést revizi fotovoltaické elektrárny bez zapojení fotovoltaických panelů uvedeno, že „[r]evizi je možno provést pouze na část fotovoltaické elektrárny, tedy i na výrobu bez zapojených panelů, ale v takovém případě revize neosvědčuje fotovoltaickou elektrárnu jako celek, ale pouze tuto revidovanou dílčí část elektrárny.“

[41] Z výše citované judikatury tedy vyplývá, že revizní zpráva má v licenčním řízení nezastupitelný význam. Revizní zpráva slouží jako podklad pro zjištění skutkového stavu. Jejím předložením žadatel prokazuje splnění technických předpokladů, resp. bezpečnost revidovaného zařízení. Je proto velmi podstatné, zda údaje uvedené v revizní zprávě odpovídají skutečnosti.

[42] Pokud se prokáže, že údaje uvedené v revizní zprávě neodpovídají skutečnosti, může to vyvolávat její nevěrohodnost, resp. nepoužitelnost v řízení o udělení licence. To samozřejmě bude vždy odvislé od povahy zjištěného nedostatku, jeho rozsahu, intenzity a dalších konkrétních skutkových okolností. S ohledem na výše uvedenou judikaturu lze uvedené závěry použít nejen pro řízení o udělení licence, ale (při zohlednění dobré víry atp.) i pro řízení ve smyslu § 66 odst. 2 s. ř. s., ve kterém je soudem posuzováno správní rozhodnutí na základě žaloby nejvyššího státního zástupce.

[43] Přípuštění názoru stěžovatele by znamenalo, že správní orgán by byl povinen licenci udělit i přesto, že by se prokázalo, že revizní technik vůbec neprovedl revizi, že revize byla provedena i na nedokončené energetické zařízení atp. Ani v řízení ve smyslu § 66 odst. 2 s. ř. s. by pak soud nemohl zrušit rozhodnutí o udělení licence, ať by byl obsah revizní zprávy jakýkoliv. Revizní zpráva by tak neměla žádný faktický význam a technické předpoklady by bylo možno považovat za splněné i bez předložení revizní zprávy. Takové argumentaci nelze s ohledem na shora citovanou právní úpravu a judikaturu přisvědčit.

[44] Optikou výše uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud na argumentaci stěžovatele stran prokázání technických předpokladů ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona a stěžovateli nepřisvědčil.

[45] Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel požadoval udělit licenci pro energetické zařízení umístěné i na pozemku p. č. 1085/2. Za účelem prokázání splnění technických předpokladů stěžovatel v licenčním řízení předložil revizní zprávu R. K. (která byla vyhotovena v listopadu 2010). Na základě této zprávy žalovaný vydal dne 15. 12. 2010 rozhodnutí o udělení licence pro výrobu elektřiny v energetickém zařízení; i podle tohoto rozhodnutí mělo být energetické zařízení umístěno na pozemku p. č. 1085/2.

[46] Nejvyšší státní zástupce však v rámci soudního řízení zahájeného s odkazem na § 66 s. ř. s., tedy v řízení vedeném ve veřejném zájmu, předložil krajskému soudu satelitní snímky zabírající celou elektrárnu k datu 2. 1. 2011 a k datu 14. 3. 2011, tj. krátce po udělení předmětné licence. Tyto snímky získal od Policie ČR (Útvar pro odhalování korupce finanční kriminality, expozitura Brno), která paralelně vede vyšetřování okolností udělení licence

stěžovateli. Policie snímky získala od společnosti Eurimage, která se mj. zabývá fotografováním zemského povrchu – produkt „*WorldView*“.

[47] Ze soudního spisu dále vyplývá, že krajský soud si obstaral i aktuální fotografii (ortofotomapu) zabírající pozemky, na kterých měla být podle rozhodnutí o udělení licence umístěna předmětná elektrárna (vč. pozemku p. č. 1085/2).

[48] Při soudním jednání krajský soud porovnal uvedené snímky a zjistil, že v době pořízení satelitních snímků (tj. v lednu a březnu 2011) se na pozemku p. č. 1085/2 nenacházely konstrukce se solárními panely; pozemek byl prázdný. Tomu však neodpovídá později pořízená ortofotomapa, kterou si obstaral krajský soud při soudním jednání; ta znázorňuje na uvedeném pozemku 5 řad konstrukcí se solárními panely.

[49] Krajský soud z provedeného dokazování dovodil, že elektrárna nebyla ještě na začátku roku 2011 dokončena. Revizní zpráva R. K. se proto nemohla vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně; část elektrárny nacházející se na pozemku p. č. 1085/2 revizní technik nemohl revidovat, neboť ta nebyla v roce 2010 dokončena. Taková zpráva nemohla být tedy podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení licence, neboť neprokazuje technickou způsobilost žadatele o licenci (§ 5 odst. 3 energetického zákona).

[50] S uvedenými závěry krajského soudu se ztotožňuje i zdejší soud. I podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo jednoznačně prokázáno, že revizní zpráva nemohla revidovat energetické zařízení umístěné na pozemku p. č. 1085/2, tedy na jednom z pozemků, na kterém mělo být energetické zařízení (podle žádosti o udělení licence, jakož i podle rozhodnutí o udělení licence) umístěno. Na základě provedeného dokazování bylo zjištěno, že zařízení na tomto pozemku nebylo dokončeno ještě na začátku roku 2011, tedy několik týdnů po vyhotovení předmětné revizní zprávy, kterou stěžovatel dokládal splnění technických předpokladů ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona. Za této situace proto nelze krajskému soudu vytýkat, že s ohledem na taková zásadní zjištění dovodil nepoužitelnost revizní zprávy při prokazování splnění technických předpokladů energetického zařízení ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona. Krajskému soudu nelze vytýkat ani nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu. Jeho argumentace ve vztahu k citovanému ustanovení z této judikatury dokonce přímo vychází. Mj. se krajský soud opírá o výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015 ve věci sp. zn. 9 As 19/2015, ze dne 10. 12. 2015 ve věci sp. zn. 7 As 204/2015, ze dne 17. 2. 2016 ve věci sp. zn. 9 As 256/2015.

[51] Nutno dodat, že stěžovatel netvrdil a nedokládal, že by energetické zařízení bylo na uvedeném pozemku dokončeno k datu vyhotovení revizní zprávy, avšak ještě před datem udělení licence došlo např. z nějakého závažného technického důvodu (poruchy kabelů, rozvaděčů, konstrukcí atp.) k jeho demontáži. Nutno dodat i to, že stěžovatel ani v rámci kasační stížnosti relevantně nezpochybňoval, že by předmětné satelitní snímky byly nepravdivé, zabíraly jiný pozemek atp. Poukazoval pouze na to, že na snímcích jsou data jejich pořízení (2. 1. 2011 a 14. 3. 2011) uvedena pouze rukou psaným písmem. Nejvyšší správní soud není názoru, že by tato skutečnost bránila krajskému soudu v tom, aby z nich vycházel. Jak správně uvedl krajský soud, snímky byly získány Policií ČR, resp. nejvyšším státním zástupcem, tedy subjekty, u kterých nelze předpokládat žádný důvod k pozměňování či dokonce falšování důkazních návrhů. Především je však třeba konstatovat, že pořízení snímků k datu 2. 1. 2011 a k datu 14. 3. 2011 potvrzuje i předávací list založený v soudním spisu, ve kterém se potvrzuje, že kpt. P. H., pracovníkovi uvedeného útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, byly předány snímky území Havříce pořízené produktem „*WorldView*“ právě k uvedeným datům (2. 1. 2011 a 14. 3. 2011). Je třeba doplnit i to, že stěžovatel ani v řízení o kasační stížnosti nedoložil jiné

pokračování

snímky, které by zabíraly komplexně předmětnou elektrárnu v dokončeném stavu v předmětnou dobu (a mohly by tedy zpochybnit výstupy z dokazování provedeného krajským soudem).

[52] Pokud pak stěžovatel uvedené satelitní snímky zpochybňoval tím, že se vztahovaly k žalobním bodům neuplatněným v žalobě, odkazuje ho zdejší soud na výše uvedené, kde se tímto již v obecné rovině zabýval, a dodává následující. Z ustálené judikatury vyplývá nejen to, že žalobní bod je možno konkretizovat i po uplynutí lhůty pro podání žaloby, ale i to, že žalobce není limitován z hlediska předkládání důkazů ke svým (včasným) žalobním tvrzením. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 As 43/2004 - 95, výslovně uvedl, že „Podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je žalobce v žalobě povinen uvést, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Neznamená to však, že by návrhy na provedení důkazů nemohl uvést i později. Koncentrační zásada se vztahuje pouze na rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo na rozšíření žaloby o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), nikoli na návrhy na provedení důkazů.“ Obdobně nahlíží na doplňování důkazních návrhů i další judikatura, srov. např. rozsudky ze dne 19. 10. 2011, č. j. 2 Afs 35/2011 - 127, ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 Ads 144/2011 - 163 a ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 As 71/2012 - 47. Z důvodu, že žalobce předložil v řízení před soudem důkazy, které měly relevanci k žalobním tvrzením obsaženým v žalobě (podrobněji k tomu viz výše), bylo povinností krajského soudu se zabývat otázkou, zda je podporují či nepodporují. Za tímto účelem nařídil předmětné jednání, při němž zjistil, že elektrárna nebyla ještě v době vydání rozhodnutí o udělení licence dokončena. Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že neprovedl všechny stěžovatelem navrhované důkazy. Krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.), řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo provedení dalších důkazů nutné. Krajský soud správně poukázal na výsledky dokazování provedeného při soudním jednání, při kterém byly provedeny jako důkaz předmětné satelitní snímky a ortofotomapa, ze kterých jednoznačně vyplynula nedokončenost energetického zařízení. Podrobněji viz výše. S ohledem na jednoznačnost výstupů z provedeného dokazování proto nelze krajskému soudu vytýkat, že neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy (např. výslech pracovníků subdodavatelských společností). Nevyslechnutí těchto osob nemohlo nic změnit na jednoznačně vyznívajících satelitních snímcích potvrzujících nedokončenost energetického zařízení. To stejné platí i pro další navrhované důkazy (stavební deník, faktury atp.). Žádný z těchto navrhovaných důkazů neměl potenciál ke zpochybnění předmětných snímků.

[53] Nad rámec výše uvedeného lze poukázat i na opakované změny v argumentaci stěžovatele. Stěžovatel během soudního řízení svou argumentaci opakovaně a zásadním způsobem měnil, což vyvolává pochybnosti o její neúčelovosti. Nejprve stěžovatel tvrdil, že elektrárna byla dokončena v rozsahu uvedeném v žádosti, resp. v rozhodnutí o udělení licence (tedy i na pozemku p. č. 1085/2). Poté, co krajský soud zjistil, že na tomto pozemku nebyla elektrárna ještě na začátku roku 2011 umístěna, začal nově argumentovat tím, že na tomto pozemku vlastně být umístěna neměla (což je v rozporu s jeho žádostí o udělení licence, jakož i s rozhodnutím o udělení licence), že došlo k přesouvání panelů atp. Odhlédne-li zdejší soud od toho, že přesouvání panelů stěžovatel v původním soudním řízení nezminil, nelze přehlédnout, že stěžovatel netvrdil a nedokládal, že by došlo i k přesunu konstrukcí, na kterých by měly být panely umístěny, kabeláže, propojovacích skříní atp. Z revizní zprávy přitom vyplývá (a revizní technik to opakovaně potvrdil), že z jeho strany byla kontrolována celá stejnosměrná část elektrárny, tj. propojovací kabeláž od solárních panelů přes sdružovací skříně po střídač. Podle údajů uvedených v revizní zprávě měl revizní technik provést prohlídku

a měření na uvedeném energetickém zařízení. Do revizní zprávy výslovně uvedl, že „*všechny konstrukce vč. fotovoltaických panelů byly uzemněny a konstrukce byly osazeny panely*“. Jak však bylo výše uvedeno, provedeným dokazováním bylo zjištěno, že ještě na začátku roku 2011 nebylo energetické zařízení na předmětném pozemku vůbec umístěno. Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl, že „*Co se týká revize DC strany NN části, nebylo zapotřebí tuto v rozsahu vyměněných panelů znovu provádět. Tato část již byla zrevidována revizním technikem R. K. a samotné FV panely se nerevidují. Ohledně části na pozemku p. č. 1085/2, tato byla zrevidována v rámci pravidelné revize v roce 2012.*“ Z tohoto vyjádření lze tedy dovozovat, že k revizi zařízení na pozemku p. č. 1085/2 došlo až v roce 2012; licence však byla na základě revizní zprávy R. K. udělena v roce 2010.

[54] Na základě všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud z důvodu neprokázání technických předpokladů ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona zrušil rozhodnutí o udělení licence stěžovateli. Postup krajského soudu odpovídal výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu a krajskému soudu v tomto ohledu nelze nic vytknout.

[55] Zdejší soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že žalovaný v rozporu s listinami založenými ve správním spisu udělil licenci pro celkový instalovaný výkon „1,89“ MW, přestože byla požadována licence pro výkon „1,88“ MW. Stěžovateli lze přisvědčit pouze v tom, že v listině (týkající se finančních předpokladů) na čl. 71 správního spisu je uveden výkon „1,89“ MW. Tato listina (nazvaná „*Příloha k žádosti o udělení licence skupiny 11*“) však byla pouze jednou z listin předložených stěžovatelem v rámci licenčního řízení, přičemž v dalších listinách je uváděn údaj „1,88“ MW. Nadto, na čl. 116 spisu je založena identická listina („*Příloha k žádosti o udělení licence skupiny 11*“), ve které se uvádí výkon „1,88“ MW. Nutno dodat, že uvedené rozpory nebyly nosným důvodem pro zrušení licence. Důvodem pro zrušení rozhodnutí o udělení licence bylo nesplnění technických předpokladů. Z důvodu, že se stěžovatel nijak nebránil proti tomu, že mu byla licence udělena v „*megawattech*“ (vzdal se práva na odvolání) se zdejší soud nezabýval námitkou, že mu měla být udělena licence v jiných jednotkách („*wattpeak*“). S ohledem na prokázanou nedokončenost elektrárny nelze souhlasit ani s obecným tvrzením stěžovatele, že i přesto dosahovala výkonu uvedeného v rozhodnutí o udělení licence. Dosažení uvedeného výkonu navíc bez dalšího neprokazuje splnění technických předpokladů.

[56] Nejvyšší správní soud není dále názoru, že by splnění technických předpokladů mohly nahradit stěžovatelem v kasační stížnosti navrhané důkazy (smlouva o dílo, smlouva o připojení k distribuční soustavě, faktury o nákupu solárních modulů a další faktury, předávací protokol, zápis o předání a převzetí díla, podnikatelský plán a podobné listiny). Tyto listiny nemohou z povahy věci nahradit revizní zprávu zpracovanou oprávněnou osobou – revizním technikem.

[57] Z důvodu, že bylo prokázáno, že v lednu, resp. ještě v březnu 2011 nebyla elektrárna zcela dokončena, je nadbytečné zabývat se tvrzeními stěžovatele o rozporech v počtu panelů, o skladování panelů na jeho pozemcích a dalšími obdobnými tvrzeními, neboť ty nemohou nic změnit na nemožnosti vycházet z předmětné revizní zprávy.

[58] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by mu nebylo přičitatelné jednání jeho zmocněnce v licenčním řízení. Dle § 34 odst. 1 správního řádu platí, že zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného, přičemž z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Identicky nahlížel na úkony zástupce zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 18, který se navíc zabývá obdobnou problematikou (udělování licence pro energetické zařízení).

pokračování

[59] Dále byly v kasační stížnosti vytýkány krajskému soudu jeho závěry o neexistenci dobré víry na straně stěžovatele. Tyto námitky neshledal zdejší soud důvodnými.

[60] Nejvyšší správní soud předně nepřisvědčil stěžovateli v tom, že by krajský soud nepostupoval v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu. Krajský postupoval v souladu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. S argumentací krajského soudu ve vztahu k neexistenci dobré víry na straně stěžovatele (shora z tohoto důvodu podrobně rekapitulována) se přitom Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a jako takovou ji i přebírá.

[61] Stěžovatel dále zpochybňoval závěr krajského soudu o propojenosti stěžovatele (společnost CLEAN MANAGEMENT) a zhotovitele díla (společnost NOBILITY SOLAR). To, že stěžovatel a zhotovitel díla jsou personálně propojenými subjekty, nemůže vyvrátit fakt, že stěžovatel a zhotovitel díla byly a jsou dvě odlišné a samostatné právnické osoby.

[62] Nejvyšší správní soud k této námitce konstatuje, že krajský soud nikterak nezpochybňoval, že se jedná o samostatné právnické osoby. Krajský soud svou argumentaci postavil na propojenosti obou společností. Mj. uvedl, že předseda představenstva stěžovatele (Lubomír Bureš) byl v rozhodnou dobu (v roce 2010) též místopředsedou představenstva společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a. s. a člen představenstva osoby na řízení zúčastněné Ing. M. C. byl v rozhodnou dobu členem představenstva společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a. s. Současně Lubomír Bureš jako místopředseda představenstva společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a. s. uzavíral za zhotovitele subdodavatelské smlouvy na výstavbu jednotlivých částí předmětné elektrárny (např. smlouvu o dílo ze dne 2. 11. 2010 se společností MOEL s. r. o.; smlouvu o dílo ze dne 15. 9. 2010 se společností Extra NET s. r. o. nebo smlouvu o dílo ze dne 10. 9. 2010 se společností EEIKA Brno, s. r. o.), a dokonce za zhotovitele přebíral části stavby (např. protokol o předání a převzetí stavby ze dne 26. 11. 2010). Nelze tedy, a to ani podle zdejšího soudu, souhlasit s tím, že by stěžovatel nebyl o realizaci stavby elektrárny informován. Byl si vědom toho, v jakém stavu se elektrárna k datu zpracování revizní zprávy nachází, a nemohl tedy oprávněně předpokládat, že předmětná revizní zpráva je zpracována řádně. To vylučuje, aby byl v pozici toho, kdo by nevěděl a ani nemohl vědět, že je licence udělována v rozporu s právem. Nelze tedy chránit jeho dobrou víru ani právní jistotu.

[63] Jak nadto správně poukázal žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti, k okolnosti, že stěžovatel a zhotovitel díla byly společností personálně propojené, se přidávají i další okolnosti, a sice že obě společnosti sídlily shodně na adrese Cejl 38, Brno, jakož i to, že osoby jednající jménem stěžovatele zastupovaly i zhotovitele, a to mj. při uzavírání smluv se subdodavatelem a při přebírání děl. Kromě shora uvedeného propojení stěžovatele a zhotovitele díla je třeba zmínit i smluvní základ, na základě kterého bylo dílo realizováno. Např. ve smlouvě o dílo č. 05209 na zhotovení a instalování fotovoltaického systému Havřice (uzavřené mezi stěžovatelem a zhotovitelem, kterou za objednatele podepsal Lubomír Bureš, za zhotovitele Ing. M. P.) bylo ujednáno mj. to: že zhotovitel se zavazuje vést stavební deník a objednatel se zavazuje sledovat jeho obsah a k zápisům připojovat své stanovisko společně s podpisem, přičemž budou zaznamenávány všechny skutečnosti rozhodné pro realizaci díla a plnění smlouvy (bod 8.17 smlouvy); zhotovitel se zavazuje po zahájení díla předkládat objednateli minimálně jednou měsíčně soupis provedených prací, přičemž objednatel nebo jeho zplnomocněný zástupce je povinen tento soupis zkontrolovat a odsouhlasit do třech dnů od předložení, na základě tohoto odsouhlaseného soupisu bude zhotovitelem vystaven příslušný daňový doklad (bod 11.4 smlouvy). I právě uvedené tedy potvrzuje závěr krajského soudu, že stěžovatel věděl o faktické nedokončenosti elektrárny, přesto však nevzal žádost o udělení licence zpět a domáhal se vydání rozhodnutí o udělení licence na celé (dokončené) zařízení. Na základě právě uvedeného, jakož i

s ohledem na nemalou výšku investice, nelze považovat za případná ani tvrzení stěžovatele v tom smyslu, že se statutární zástupce stěžovatele nezajímal o elektrárnu, že pouze podepisoval smlouvy, že společnost fakticky řídil někdo jiný, a další podobná tvrzení.

[64] Dobrou víru stěžovatele nelze dovozovat ani z jeho tvrzení, že věřil ve správnost revizní zprávy revizního technika. Je věcí žadatele o licenci, aby si zajistil řádné doklady, kterými podkládá svou žádost. Žadatel o licenci má volnost v tom, jakému reviznímu technikovi zadá zpracování revizní zprávy. Po žadateli o licenci lze požadovat, aby při volbě revizního technika postupoval obezřetně a důsledně vyžadoval jeho řádný postup. Je v nejlepším zájmu žadatele o licenci, aby nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy. Dobrá víra hodná ochrany nemůže spočívat ve zcela rezignovaném a apatickém postupu žadatele ve vztahu k reviznímu technikovi, ale je třeba trvat na tom, aby žadatel přijal přiměřená opatření, která jej mohou vést k důvodnému předpokladu, že jím předkládaná revizní zpráva netrpí vadami. K tomu, aby byl žadatel o licenci v dobré víře, nebude postačovat pouze to, že zadal požadavek na vypracování revizní zprávy a že tuto revizní zprávu převzal a společně s žádostí o licenci předložil správnímu orgánu. Těžko lze dovozovat dobrou víru ze slepé a bezmezných důvěry účastníka řízení v práci revizního technika (podpůrně srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 As 256/2015 - 229).

[65] S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se stěžovatelem v tom, že jeho dobrou víru zakládal postup správních orgánů v dané věci a jednání jeho zmocněnců. Jestliže pak stěžovatel i v souvislosti s dobrou vírou tvrdil, že elektrárna byla dokončena, odkazuje ho zdejší soud na shora uvedené. I ve vztahu k dokazování odkazuje zdejší soud stěžovatele na shora uvedené, kde se jím podrobně zabýval. K doplňujícímu tvrzení stěžovatele, který ve vztahu k dobré víře namítl i porušení licenčních podmínek při obstarávání předmětných snímků, Nejvyšší správní soud dodává, že v řízení před krajským soudem tento argument nevznesl. Stěžovatel nadto připustil, že energetické zařízení na pozemku p. č. 1085/2 v předmětnou dobu umístěno nebylo (postupně jen měnil důvody, pro které se tak mělo stát). Stěžovatel přitom ani nijak nedokládal, že by společnost, která poskytla snímky policii, nesvolila k tomu, aby byly předány státnímu zastupitelství, resp. krajskému soudu. Konečně je nutno zdůraznit, že snímky získalo státní zastupitelství od policie, která vede v dané věci vyšetřování v souvislosti s udělením předmětné licence (k předmětnému pozemku p. č. 1085/2 bylo policií zřízeno i zajištění nemovitosti ve věcech trestních).

[66] Stejně tak nelze krajskému soudu vytýkat, pokud v souvislosti s dobrou vírou stěžovatele zmínil i to, že ve správním spisu je založena kopie rozhodnutí o zkušebním provozu, která neobsahuje na rozdíl od originálu tohoto rozhodnutí údaje o počtu a výkonu panelů. To navíc jen potvrzuje závěr, že rozhodnutí o udělení licence není založeno na pravdivých podkladech. Ani Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, v zájmu koho jiného než stěžovatele by bylo v licenčním řízení předkládat takové rozhodnutí.

[67] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že si plně uvědomuje rozsah, ve kterém byla prokázána nedokončenost elektrárny, jakož i dobu, která uplynula od právní moci rozhodnutí o udělení licence do podání žaloby. Stejně tak si plně uvědomuje všechny důsledky zrušení rozhodnutí o udělení licence. Skutečností zjištěných krajským soudem však nemohou vést k jinému výsledku než ke zrušení tohoto rozhodnutí. Dovolávat se zásady právní jistoty, přiměřenosti, presumpce správnosti aktů veřejné správy a dalších podobných zásad se s ohledem na všechny výše uvedené důvody nejeví zdejšímu soudu jako případné. Je veřejným zájmem, aby finanční prostředky na podporu obnovitelných zdrojů byly vypláceny tomu, kdo splnil stanovené podmínky (podpůrně srov. vedle výše uvedené judikatury i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 7 As 331/2015 - 144).

pokračování

VIII.

[68] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[69] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Ostatním účastníkům (žalobci a žalovanému) soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu jim v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jejich běžné činnosti nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadovali.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu